सो ऽहं कथं नु विसृजे तव भृत्यसेवां ॥ २८ ॥

मत्प्राणरक्षणमनन्त पितुर्बधश्च मन्ये स्वभृत्यऋषिवाक्यमृतं विधातुं ।
खड्गं प्रगृह्य यदवोचदसद्विधित्सुस्त्वामीश्वरो मदपरो ऽवतु कं हरामि ॥ २९ ॥

एकस्त्वमेव जगदेतदमुष्य यत् त्वमाद्यन्तयोः पृथगवस्यसि मध्यतश्च ।
सृष्ट्वा गुणव्यतिकरं निजमाययेदं नानेव तैरवसितस्तदनुप्रविष्टः ॥ ३० ॥

त्वं वा इदं सदसदीश भवांस्ततो ऽन्यो माया यदात्मपरबुद्धिरियं ह्यपार्था ।
यद्यस्य जन्म निधनं स्थितिरीक्षणं च तद्वै तदेव वसुकालवदष्टितर्वोः ॥ ३१ ॥

न्यस्येदमात्मनि जगद्विलयाम्बुमध्ये शेषे त्मना निजसुखानुभवो निरीहः ।
योगेन मीलितदृगात्मनि पीतनिद्रस्
तुर्ये स्थितो न तु तमो न गुणांश्च युङ्क्षे ॥ ३२ ॥

तस्यैव ते वपुरिदं निजकालशक्त्या संचोदितप्रकृतिधर्मण आत्मगूढं ।
अम्भस्यनन्तशयनादिरमत्समाधेर्नाभेरभूत् स्वकणिकाद्वटवन्महाब्जं ॥ ३३ ॥

तत्संभवः कविरतो ऽन्यदपश्यमानस्त्वां बीजमात्मनि ततं स वहिर्विचिन्त्य ।
नाविन्ददब्दशतमप्सु निमज्जमानो जाते ऽङ्कुरे कथमुहोपलभेत बीजं ॥ ३४ ॥

स त्वात्मयोनिरतिविस्मित आस्थितो ऽब्जं कालेन तीव्रतपसा परिशुद्धभावः ।
त्वामात्मनीश भुवि गन्धमिवातिसूक्ष्मं भूतेन्द्रियाशयमये विततं ददर्श ॥ ३५ ॥

एवं सहस्रवदनाङ्घ्रिशिरःकरोरुनासास्यकर्णनयनाभरणायुधाढ्यं ।
मायामयं सदुपलक्षितसंनिवेशं दृष्ट्वा महापुरुषमाप मुदं विरिञ्चः ॥ ३६ ॥

तस्मै भवान् हयशिरस्तनुवं च बिभ्रद्वेदद्रुहावतिबलौ मधुकैटभाख्यौ ।
हत्वानयच्छ्रुतिगणांस्तु रजस्तमश्च सत्त्वं तव प्रियतमां तनुमामनन्ति ॥ ३७ ॥

इत्थं नृतिर्यगृषिदेवकृषावतारैर्लोकान् विभावयसि हंसि जगत्प्रतीपान् ।
धर्मं महापुरुष पासि युगानुवृत्तं छन्नः कलौ यदभवस्त्रियुगो ऽथ सत्त्वं ॥ ३८ ॥